

Lieta Nr.135004814
1-0048-14/1

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Siguldā 2014.gada 10.novembrī

Siguldas tiesa

šādā sastāvā: tiesnese
ar tiesas sēdes sekretāri

Ineta Riekstiņa
Ivetu Jungu

piedaloties sūdzības iesniedzēja P K aizstāvim Edgaram Džeriņam un IeM VP RRP Kārtības policijas pārvaldes pārstāvei Svetlanai Liepai, atklātā tiesas sēdē izskatīja iesniedzēja P K sūdzību par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 28.augusta lēmumu Nr.2255 Par apstrīdēto lēmumu lietā Nr.PA 956341, un

k o n s t a t ē j a

2013.gada 30.jūnijā plkst.13:55 Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors Jānis Zemeskalns sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PA 956341 par to, ka 2013.gada 30.jūnijā plkst.13:42 vadītājs P K vadīja automašīnu BMW X6 ar valsts reģistrācijas numuru pa autoceļu A10 no K.Ulmaņa gatves puses virzienā uz Jūrmalu ar ātrumu 147 km/h ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā (100 km/h), vairākkārtēji mainot braukšanas joslas, radot traucējumus citiem transportlīdzekļiem, kā arī vadītājs nevarēja uzrādīt vadītāja apliecību, pārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu 116., 35.1., 10.punktu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁴ panta 13.daļā, 149.⁸ panta 11.daļā (lietas 14.lapa).

Ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas galvenā inspektora K.Nazarova 2013.gada 1.augusta lēmumu par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.⁴ panta trīspadsmitās daļas 1.punktā, 149.⁴ panta pirmās daļas 1.punktā, 149.⁸ trīspadsmitajā daļā un 149.⁴ panta četrpadsmitajā daļā paredzēto pārkāpumu P.K uzlikts naudas sods Ls 100 apmērā (lietas 17.lapa).

Pieņemto lēmumu P K pārsūdzējis. 2013.gada 13.augustā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē saņemta P K sūdzība, lūdzot atcelt VP RRP KPP SAPIB 2013.gada 1.augusta lēmumu Nr.PA 956341 un izbeigt administratīvo lietvedību (lietas 18.-22.lapa).

Sūdzībā P K norādījis, ka 2013.gada 30.jūnijā kopā ar ģimeni braucis pa Jūrmalas šoseju ar a/m BMW X6 ar atļauto braukšanas ātrumu kopējā a/m plūsmā. Protokols sastādīts par vairākiem pārkāpumiem, kurus nebija izdarījis. Protokolam pievienojis paskaidrojumus, kuros protokola sastādīšanas brīdī apstrīdējis izvirzītās nepamatotās apsūdzības. Pārsūdzamo lēmumu uzskata par nepamatotu un atceļamu, jo lēmuma pieņemšanas gaitā rupji pārkāptas LAPK 237.panta prasības izskatīt lietu vispusīgi, pilnīgi un objektīvi. Pārsūdzamajā lēmumā pat nav norādīts, ka nepiekrit protokolam un rakstījis

paskaidrojumus. Tātad lēmuma pienēmējam ir pilnīgi vienaldzīga lietas vispusīga un pilnīga izskatīšana, jo svarīgi ir tikai iekasēt soda naudas.

Kādā identiskā lietā Administratīvās rajona tiesas 24.05.2006. spriedumā lietā Nr.A42433505 (18.pkt 2.rindkopa) pamatoti norādīts sekojošais: „Ja pieteicējs protokola un lēmuma sastādīšanas brīdī apstrīdēja pārkāpuma faktu, tad policijas darbiniekam bija nepieciešams iegūt citus pierādījumus par pārkāpumu — ar video vai foto iekārtām, liecinieku liecībām, u.tml. (atbilstoši LAPK 243. pantam.)”. Tāpēc vēlas noskatīties videoierakstu, kurā būru redzams kāds no protokolā vai lēmumā minētajiem pārkāpumiem.

Policisti kā ieinteresētās personas izteikuši draudus, ka viņu teiktais tiks ņemts vērā, bet viņa iebildumi nevienu neinteresējot. Šajā sakarā kādā identiskā lietā Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 16.februāra spriedumā lietā Nr.142012209 (12.pkt. 3.rindkopa), konstatējot nepārprotamus policistu melus, nosprieda: „... Nevienam pierādījumam nav iepriekš noteikta spēka un tas nesaista iestādi un tiesu. Tādējādi fakts, ka ziņas sniegusi valsts amatpersona, konkrētajā gadījuma Valsts policijas darbinieki, pats par sevi nenozīmē, ka šīs ziņas ir patiesas...”

Sūdzībā norādīts, ka policists viņam uzrādījis radara mērījumu ar nezināmā vietā un nezināmā laikā izdarītu mērījumu nezināmam transportlīdzeklim. Attiecībā uz Jūrmalas šoseju tiesa sen jau ir izteikusi šaubas par radara rādījumu ticamību. Piemēram, Rīgas pilsētas Kurzemes priekšpilsētas tiesas 2001.gada 18.aprīļa spriedumā lietā Nr.C28374300 pamatoti norādīja: „... Tā kā uz radara bijis redzams tikai skaitlis “86” bez citām transportlīdzekli identificējošām pazīmēm, tiesa uzskata, ka nav pamata apgalvojumam, ka radara rādījums attiecas tieši uz G.Č. automašīnas braukšanas ātrumu. Bez tam tiesas sēdē netika gūti pierādījumi tam, ka minētais radara radītājs fiksēts tieši laikā, kad garām braukusi G.Č. automašīna. “

Attiecībā uz Jūrmalas šoseju Administratīvā rajona tiesa kādā lietā konstatējusi, ka policisti raksta melīgus ziņojumus par a/m neesamību uz Jūrmalas šosejas, kas it kā izslēdzot mērījuma kļūdu. E.R. gadījumā ziņojumā bija ierakstīts sekojošs teksts: „Dotais transportlīdzeklis bija vienīgais, ne pirms, ne pēc tā nebija citi transportlīdzekļi.” E.R. 2006.gada 29.jūlijā (sestdiena) brauca uz Jūrmalu plkst.18:33. Tika pieprasīta VAS „Latvijas valsts ceļi” izdruku par transportlīdzekļu apjomu tajā vietā un laikā. Saskaņā ar VAS sniegto izdruku šajā laikā (18:00-19:00) Jūrmalas virzienā aizbrauca 4075 transportlīdzekļi - tas ir 67,9 transportlīdzekļi minūtē - 1,13 transportlīdzekļi sekundē. Izrādījās, ka Jūrmalas šoseju ceļā uz jauno izpildītāju koncertu „Jaunais vilnis” šķērsoja tūkstošiem transportlīdzekļu un radara darbības zonā visu laiku atradās vairāki simti transportlīdzekļu. Tiesa policijas lēmumu atcēla, savukārt policija šo spriedumu tālāk nepārsūdzēja, jo meli bija pārāk acīmredzami.

Sūdzības iesniedzējs minējis arī kādu citu piemēru, ka ar radaru var uzrādīt jebkuru ātrumu jebkuram t/l pat tad, ja tas fiziski nav spējīgs tik ātri pabraukt. 2011.gada 8.jūlijā pasažieru autobusa vadītājam G.R. sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols par autobusa Setra vadīšanu ar ātrumu 117 km/h pie atlautā ātruma 90 km/h (radars Iskra-1). Vadītājs policistiem norādījis, ka ar šo autobusu tehniski nav iespējams braukt ātrāk par 100 km/h. Policisti nav piekāpušies, pēc kā G.R. protokolā norādījis, ka tam nepiekrit. Policisti protokolam sastādīšanas brīdī pievienojuši tradicionālo ziņojumu (par to ir atzīme protokola kopijā, kura izsniegta pārkāpējam), kurā norādīts: „... lai nerastos šaubas ātrums tika atkārtoti pārmērīts, kurš uzrādīja tādu pašu braukšanas ātrumu 117 km stundā.” Interesanti, ka šis ziņojums ir datordrukā, kas automātiski nozīmē to, ka pārkāpuma vietā protokolam

pievienotais ar roku rakstītais ziņojums tīcīs iznīcināts, jo ceļu policijas t/1 nav iespējas sagatavot un izdrukāt dokumentus.

Tiesa apmierinājusi autobusa vadītāja pieteikumu un atcēlusi policijas lēmumu. Spriedumā norādīts (12.punkts): „Tiesa, izvērtējot lietas materiālos esošos pierādījumus, neguva pārliecību, ka G.R. būtu vadījis autobusu ... ar ātrumu 117 kilometri stundā” Turklat policija pat tiesā nav spējusi uzrādīt radara ikgadējās verifikācijas sertifikātu. No šīs lietas nepārprotami redzams, ka radars ir nederīgs mērīšanas līdzeklis, jo ar to var piedēvēt nereālus ātrumus jebkuram, videoierakstu aizstājot ar nepatiem policistu ziņojumiem.

Par vairākiem citiem piemēriem, kur ātruma režīma ievērošanas lietās ar spēkā esošiem tiesas spriedumiem konstatēta policistu melīgu ziņojumu sastādīšana, var iepazīties žurnāla Jurista vārds (Nr.45 (692)) 08.11.2011. numura raksta „Vainīguma prezumpcija braukšanas ātruma režīma ievērošanas lietās.”

Līdz ar to līdz uzrādīt pierādījumus izdarītajiem pārkāpumiem. Ja tādu nav, tad lietvedība ir izbeidzama. LR IeM VP RRP KPP priekšnieka vietnieks N.Krapsis savā 2012.gada 22.novembra lēmumā Nr.4461 pamatoti norādījis (4.1pp. no 2.-4.rindkopa no apakšas): „... Taču šai gadījumā nepārprotami ir konstatējams, ka policijas darbinieki bija nodrošināti ar video aparātu, ar kuras palīdzību bija iespējams iegūt objektīvus, no lietas dalībnieku subjektīvās attieksmes neiespaidotus pierādījumus, taču viņi to nav izdarījuši.

Administratīvās pārkāpumu lietās pierādīšanas standarts ir augsts, proti, personas vainai jābūt pierādītai ar pierādījumiem, kas nodrošina faktu konstatāciju „ārpus saprātīgām šaubām.”

Konkrētajā situācijā lietas materiāli neatbilst šādam pierādījumu līmenim, jo lietā esošie pierādījumi ir pretrunīgi.”

Sūdzības iesniedzējs sūdzībā atsaucies uz Satversmes 92.pantu, kas nosaka: “Ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā. Ikviens uzskatāms par nevainīgu, iekams viņa vaina nav atzīta saskaņā ar likumu.” Senāta Administratīvo lietu departaments 03.03.2009. spriedumā lietā Nr.SKA-4 8/2009 nospriedis: „ Atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā nostiprinātajai nevainīguma prezumpcijai jāpierāda ir personas vaina pārkāpuma izdarīšanā, nevis nevainīgums. Proti, nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Ja persona tiek atzīta par vainīgu pārkāpuma izdarīšanā, lai gan lietā nav pierādījumu, kas pierādītu tās vainu, tiek pārkāpta nevainīguma prezumpcija.”

Ja būtu kaut kādas šaubas, saskaņā administratīva procesa principu in dubio pro civis (visas šaubas par vainu ir jāvērtē par labu indivīdam) (piemēram, Administratīvās apgabaltiesas 29.04.2009. spriedums Nr.P129022608, 10.punkts) pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu un šabu gadījumā risinājumam jābūt par labu indivīdam. Kādā ātruma pārkāpuma lietā 2012.gada 5.janvāra Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes lēmumā Nr.62 norādīts sekojošais: „[...] Nemot vērā iepriekš norādīto un saskaņā ar principu, kas izriet no administratīvajām tiesībām un nosaka, ka ikvienas šaubas vērtējamas par labu indivīdam, uzskatām, ka M.E darbība CSN 114.punkta prasību pārkāpšanā nav objektīvi pierādīta.” (lēmuma 2.1pp.).

Nemot vērā iepriekš teikto, vadoties no LAPP 279.p., līdz atceļt VP RRP KPP SAPIB 2013.gada 1.augusta lēmumu Nr.PA 956341 un izbeigt administratīvo lietvedību.

Izskatot P K sūdzību, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieks A.Pumpurs ar 2013.gada 28.augusta lēmumu Nr.2255 „Par apstrīdēto lēmumu lietā Nr.PA956341” atstājis negrozītu 2013.gada 1.augustā

VP RRP KPP SAPIB Administratīvās nodaļas galvenā inspektora K.Nazarova pieņemto lēmumu Nr.PA 956341 (lietas 27.-34.lapa).

Lēmumā konstatēts, ka 2013.gada 30.jūnijā, plkst.13:55, VP RRP KPP Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona (turpmāk tekstā - PPP CPB) jaunākais inspektors J.Zemeskalns P.K noformējis administratīvā pārkāpuma protokolu PA 956341 par CSN 4., 35.1., 110., 116. un 127.punktu prasību pārkāpumiem, proti, par to, ka viņš 2013.gada 13.augustā, plkst.13:42 vadīja transportlīdzekli BMW X6, ar valsts reģistrācijas numurs , pa autoceļu A10 no K.Ulmaņa gatves puses virzienā uz Jūrmalu ar ātrumu 147 km/h ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā pie atļautā ātruma 100 km/h, vairākkārtēji mainot braukšanas joslas, radot traucējumu citiem transportlīdzekļiem, kā arī vadītājs nevarēja uzrādīt vadītāja apliecību. Protokolam pievienots paskaidrojums, ziņojums.

P.K paskaidrojumā norāda, ka brauca ar ģimeni uz Jūrmalu ar atļauto braukšanas ātrumu, plūsmā, ar auto BMW X6, valsts reģistrācijas numurs . Pārbraucot Lielupes tiltu, no aizmugures piebrauca policijas auto ar ieslēgtām bākugunīm. Inspektors, nestādoties priekšā, pieprasīja tiesības un tehnisko apliecību. Pēc tam pieprasīja sekot uz policijas mašīnu, kur viņam tika parādīts ātrums un ISKRA radars. Tā kā nav ne video, ne laiks, kas apliecinātu viņa ātrumu. Uz Jūrmalas šosejas ir divas joslas katrā virzienā un satiksme šajā vietā ir intensīva, nepiekrit un neredz nevienu faktu, ka pārkāpējs būtu tieši viņš. Uzskata, ka policijas pārstāvji sava "super mazā" atalgojuma dēļ, izvēlējās viņa transportlīdzekli kā mērķi, lai iekasētu naudu budžeta izpildei. "Pilnīgs sviests un neprofesionalitāte."

VP RRP KPP PPP CPB jaunākais inspektors J.Zemeskalns dienesta ziņojumā norāda, ka 2013.gada 30.jūnijā strādāja maršrutā ar jaunāko inspektoru K.Bulu ar dienesta transportlīdzekli. Ievēroja, ka pa autoceļu A10 no K.Ulmaņa gatves puses virzienā uz Jūrmalu lielā ātrumā traucās transportlīdzeklis BMW X6, valsts reģistrācijas numurs , veicot radara mērījumu, radars uzrādīja 147 km/h, tika veikts kontrolmērījums, kas palika nemainīgs. Vadītājs vairākkārt mainīja braukšanas joslas, izraisot avārijas situācijas. BMW transportlīdzeklis tika panākts tikai Jūrmalā, pie Lielupes tilta. Transportlīdzeklis tika apturēts un tika noskaidrots, ka to vadīja P.K , kurš par noteiktā ātruma pārsniegšanu un joslu maiņu smējās, jo viņam neesot vadītāja apliecība. Vēlāk tika noskaidrota vadītāja personība un vadītājam tika uzrādīts fiksētais ātrums un laiks, bet sakarā ar to, ka vadītājs traucēja darbu un protokola rakstīšanu, protokolā netika ierakstīts mērījēces numurs Nr.13257, vadītājs paskaidrojumā apliecina ātruma mērījuma uzrādīšanu. Vadītājs uzvedās agresīvi un solīja nosūtīt policijas darbiniekus uz Īriju. Vadītājs apzināti nedeva vadītāja apliecību, jo uzzinot, ka sods nav saistīts ar tiesību atņemšanu, vadītājs kļuva krieti mierīgāks.

Lēmumā norādīts, ka ar administratīvā pārkāpuma protokolu PA 956341 P.K iepazinies, parakstījis, kā arī pašrocīgi ierakstījis, ka protokolam nepiekrit un pievieno paskaidrojumu.

Atbildība par šiem pārkāpumiem paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā LAPK) 149.⁴panta trīspadsmītās daļas 1.punktā - par agresīvu braukšanu, kas izpaudusies kā vairāku citu citam sekojošu ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu izdarīšana, kas saistīti ar ceļu satiksmei bīstamu vai traucējošu situāciju radīšanu - par ko transportlīdzekļa vadītājam uzliek naudas sodu no 50 Ls (piecdesmit latiem) līdz 200 Ls (divsimt latiem); LAPK 149.⁴ panta pirmās daļas 1.punktā - par transportlīdzekļa vadīšanu, ja nav klāt vadītāja apliecība - transportlīdzekļa vadītājam izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu 2 Ls (divi lati) apmērā; LAPK 149.⁸panta 13.daļu - par atļautā braukšanas ātruma

pārsniegšanu no 41 km/h līdz 50 km/h ar motocikliem, tricikliem, kvadricikliem, vieglajiem automobiļiem, kravas automobiļiem, kuru pilna masa nepārsniedz 7,5 tonnas, transportlīdzekļu vadītājiem piemēro naudas sodu 60 LVL (sešdesmit latu) apmērā, kā arī LAPK 149.⁴panta 14.daļā — par citu šajā kodeksā neminētu ceļu satiksmes noteikumu pārkāpšanu, transportlīdzekļu vadītājiem izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu 5 Ls (pieci lati) apmērā.

LAPK 35.panta otrā daļa nosaka, ka, ja persona ir izdarījusi vairākus administratīvos pārkāpumus, kas konstatēti vienlaicīgi, un tos izskata viena un tā pati institūcija (amatpersona), administratīvais sods tiek uzlikts tās sankcijas ietvaros, kura ir paredzēta par smagāko pārkāpumu.

Saskaņā ar 149.⁴panta trīspadsmitās daļas 1.punktu, LAPK 149.⁴panta pirmās daļas 1.punktu, LAPK 149.⁸panta 13.daļas, LAPK 149.⁴panta 14.daļas, kā arī ietverot LAPK 35.panta otro daļu un LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktu, 2013.gada 1.augustā VP RRP KPP Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja (turpmāk tekstā SAPIB) Administratīvās nodalas galvenais inspektors K.Nazarovs, bez P.K klātbūtnes (uz lietas izskatīšanu neieradās, par neierašanas iemesliem nepaziņoja, lietas izskatīšanu nav lūdzis atlikt), pieņemis lēmumu Nr.PA 956341 un piemērojis P.K naudas sodu 100 LVL (viens simts latu) apmērā.

Sūdzībā P.K norāda, ka 2013.gada 30.jūnijā kopā ar ģimeni brauca pa Jūrmalas šoseju ar transportlīdzekli BMW X6, valsts reģistrācijas numurs , ar atļauto ātrumu kopējā transportlīdzekļu plūsmā. Tika sastādīts protokols par vairākiem pārkāpumiem, ko nebija izdarījis, kam pievienoja paskaidrojumu. Pārsūdzēto lēmumu uzskata par nepamatotu un atceļamu. Sūdzībā iekļauj frāzes no vairākiem spriedumiem un skaidro, ka policijas darbinieks uzrādīja radara mēriju ar nezināmā vietā un laikā izdarītu mēriju — nezināmam transportlīdzeklim. Lūdz uzrādīt pierādījumus izdarītiem pārkāpumiem un, ja tādu nav tad uzskata, ka lietvedība izbeidzama. Uzskata, ka bez video ieraksta pārkāpumi nav pierādāmi. Lūdz atcelt pieņemto lēmumu.

LAPK 272.pants nosaka, ka institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlešanā.

LAPK 286.panta otrā daļa nosaka, ka augstākā iestāde, izskatot sūdzību vai protestu par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pieņemtā lēmuma likumību un pamatošību.

Administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Protī, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības, jākonstatē LAPK paredzēto objektīvo un subjektīvo pazīmju kopums - administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse (sk. Senāta 2006.gada 22.septembra sprieduma lietā Nr.SKA-571/2006 8.punktu).

Tātad, lai šajā gadījumā personu sauktu pie administratīvās atbildības, jākonstatē, ka tā ir veikusi vairākus pārkāpumus - braukšanas ātruma pārkāpumu, vairākkārtīgi mainot braukšanas joslas, radīja traucējumus un bīstamas situācijas citiem transportlīdzekļu vadītājiem, turklāt persona saucama pie administratīvās atbildības gadījumā, ja pārkāpums izdarīts aiz neuzmanības, kā arī tad, ja pārkāpums izdarīts apzināti ar nodomu.

CSN 4.punkts kategoriski nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem jāizpilda šo noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus, jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksme, kā arī jāievēro luksoforu signāli, ceļu zīmju un ceļa apzīmējumu prasības. Nekādas atkāpes no šiem noteikumiem nav pieļaujamas.

CSN 10.punkts nosaka, ka ceļu satiksmes dalībniekiem un citām personām jārīkojas tā, lai neradītu satiksmei bīstamas vai satiksmi traucējošas situācijas un nenodarītu zaudējumus.

CSN 35.1.punkts nosaka, ka mehāniskā transportlīdzekļa vadītājam jābūt klāt vadītāja apliecībai.

CSN 110.punkts nosaka, ka intensīvas ceļu satiksmes apstākļos, kad visas braukšanas joslas aizņemtas mainīt joslu atļauts tikai, lai nogrieztos, apgrieztos braukšanai pretējā virzienā, apbrauktu vai apturētu transportlīdzekli.

CSN 116.punkts nosaka, ka ceļa posmos, kur uzstādītas attiecīgas ceļa zīmes, transportlīdzekļi drīkst braukt ar ātrumu, kas nepārsniedz ceļa zīmē norādīto.

CSN 127.punkts nosaka, ka ārpus apdzīvotām vietām uz ceļiem ar divām vai vairākām braukšanas joslām vienā virzienā aizliegts apsteigt tajā pašā joslā priekšā braucošo transportlīdzekli pa labo pusi, izņemot gadījumu, kad tas rāda kreisā pagrieziena signālu un ir uzsācis manevru.

Lēnumā norādīts, ka lietā nepastāv strīds par to, ka P.K protokolā norādītajā vietā un laikā vadīja protokolā minēto transportlīdzekli pa autoceļu A10 Jūrmalas pilsetas virzienā, intensīvas satiksmes apstākļos, turklāt nepastāv strīds par to, ka vadītājs nevarēja uzrādīt vadītāja apliecību, kā arī par apturēšanas faktu un ātruma mērīces uzrādīšanu.

Lietā pastāv strīds par to, vai P.K , vadot transportlīdzekli protokolā norādītajā vietā un laikā, brauca ar ātrumu 147 km/h ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā pie atļautā ātruma 100 km/h, vairākkārtēji mainot braukšanas joslas, radot traucējumu citiem transportlīdzekļiem.

P.K sākotnēji pie protokola sastādīšanas ir izteicis iebildumus gan protokolā, gan paskaidrojumā, proti, nepiekrišanu protokolam, VP RRP KPP SAPIB uz lietas izskatīšanu nav ieradies, kas liecina par P.K attieksmi pret lietu kopumā, turklāt sūdzībā noliedz veiktos pārkāpumus.

Savukārt policijas darbinieks kategoriski gan protokolā, gan dienesta ziņojumā norādījis, ka administratīvā pārkāpuma protokols PA 956341 sastādīts par P.K veiktajiem pārkāpumiem, proti, ka tieši transportlīdzeklim BMW X6, valsts reģistrācijas numurs , kuru P.K vadīja pa autoceļu A10 no K.Ulmaņa gatves puses virzienā uz Jūrmalu tika veikts braukšanas ātruma mērījums – 147 km/h ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā pie atļautā ātruma 100 km/h, kurš vairākkārtēji mainot braukšanas joslas, radīja traucējumu citiem transportlīdzekļiem, kā arī vadītājs nevarēja uzrādīt vadītāja apliecību.

Lēnumā norādīts, ka, izvērtējot policijas darbinieka dienesta ziņojumā norādīto, kā arī protokolā nostiprinātās ziņas, VR RRP KPP nepiešķir ticamību P.K sniegtajam lietas apstāķu izklāstam.

Vērtējot administratīvā pārkāpuma protokolā un policijas darbinieka dienesta ziņojumā sniegtu lietas apstāķu izklāstu, konstatēts, ka fakti ir izklāstīti logiski, secīgi, detalizēti, bez pretrunām, kas papildina viens otru, secināms, ka ticamība piešķirama tieši policijas darbinieka lietas apstāķu izklāstam.

VP RRP KPP nav pamata apšaubīt augstāk minētā policijas darbinieka sniegto lietas apstākļu izklāstu un nav iespējams saskatīt saprātīgu pamatojumu un izskaidrojumu tam, kāpēc lai policijas darbinieks apturētu tieši iesniedzēja vadīto transportlīdzekli, ja viņš nepārkāpa CSN, un tādējādi sniegtu nepatiesas ziņas par lietas faktiskajiem apstākļiem.

Lietas izskatīšanas gaitā nav konstatēti fakti, kas apliecinātu to, ka policijas darbinieks tieši vai netieši būtu personīgi ieinteresēts sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu P.K. Policijas darbinieku darbībās policijas darbinieku darbu reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumi nav konstatēti. Savukārt CSN prasību pārkāpējs ir ieinteresēts sniegt tādu lietas apstākļu izklāstu, kas izdevīgs viņam, lai iespējams varētu izvairīties no administratīvā soda.

VP RRP KPP norāda, ka šajā gadījuma policijas darbinieks pārkāpumu atklājis vizuāli ar viņa rīcībā esošo mērierīci - radaru.

Fakts, ka pārkāpums nav fiksēts ne ar video iekārtu, ne ar foto uzņēmumiem, vēl nenorāda, ka pārkāpums nav noticis. Nevar atzīt par pareizu viedokli, ja policijas darbinieks redz pārkāpumu, bet nepaspēj tonofilmēt, vai arī inspektoram vienkārši šāda tehniskā aprīkojuma nav, tad uz pārkāpumu nav jāreagē, jo to nevarēs pierādīt.

VP RRP KPP konstatējusi, ka ātruma mēriju veikts ar braukšanas ātruma mērierīci radaru "ISKRA" Nr.13257D. Ar verificēšanas sertifikātu Nr.E05 75 V12, radars "ISKRA" Nr.13257D atzīts par derīgu transportlīdzekļu ātruma kontrolei. Ātruma mērierīce atbilst likuma „Par mēriju vienotību” prasībām, kā arī Ministru kabineta 2007.gada 9.janvāra noteikumu Nr.40 „Noteikumi par valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērišanas līdzekļu sarakstu” un Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumu Nr.981 „Noteikumi par mērišanas līdzekļu verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm” prasībām.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 43.⁴pantu noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu kontrolē Ceļu policija ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm.

No normas tekstā ietvertā agresīvas braukšanas aprakstošā skaidrojuma redzams, ka agresīva braukšana nevar būt saistīta ar avārijas situāciju izraisīšanu vai kādu citu negatīvu seku iestāšanos, kā vien ar to, ka tiek izdarīts CSN pārkāpums un radīti traucējumi vienmērīgai transportlīdzekļu plūsmai vai tiek ignorētas pārējo transportlīdzekļu vadītāju intereses. Jēdziens "agresīva braukšana" nav tulkojams burtiski, vērā ņemama normas jēga un mērķis. Iesniedzējs jebkurā gadījumā veicis manevru, kas ir aizliegts. Šādas darbības nevar kvalificēt savādāk kā vien pārējo, CSN nepārkāpjošo, transportlīdzekļu vadītāju interešu ignorēšanu, jo visu vadītāju mērķis ir nokļūt galamērķī pēc iespējas ātrāk.

Šādas darbības likumdevējs, neatkarīgi no citu negatīvu seku iestāšanās, apzīmējis kā agresīvu braukšanu, un to novēršana acīmredzami ir LAPK 149.⁴panta trīspadsmitās daļas mērķis. VP RRP KPP uzskata, ka iesniedzēja rīcība pilnībā atbilst augstāk minētā panta interpretējumam.

VP RRP KPP uzskata, ka augstāk minētais manevrs, t.i., vairākkārtēja joslu maiņa, braukšanas ātruma pārsniegšana, intensīvas satiksmes apstākļos, nav iespējams netraucējot pārējiem vadītājiem. Šāda veida braukšana ir interpretējama kā agresīvā braukšana.

Lietā nepastāv strīds par to, ka pārkāpuma konstatēšanas brīdī uz autoceļa A10 bija intensīva satiksme. Novērots, ka intensīvas satiksmes apstākļos, persona savas intereses nokļūt galamērķī ātrāk, nostāda augstāk par citu satiksmes dalībnieku interesēm. Attiecīgi rodas pretruna ar ceļu satiksmes dalībnieku vienlīdzības principu, kā rezultātā rodas citu dalībnieku interešu aizskāruma.

VP RRP KPP ieskatā loģisks ir secinājums, ka transportlīdzekļa vadīšana preteji CSN prasībām, pati par sevi rada traucējumus citiem satiksmes dalībniekiem, kas satiksmē piedalās atbilstoši CSN prasībām, tai skaitā saskaņā ar CSN 6.punktu, katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka arī citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktās prasības.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10.panta ceturto daļu valsts pārvaldei, atsevišķai iestādei vai amatpersonai, tātad, šajā gadījumā arī policijas darbiniekam, īstenojot valsts pārvaldes funkcijas, nav savu interešu. Pamatojoties uz šo, VP RRP KPP uzskata, ka šajā gadījumā nav pamata neticēt policijas darbinieka apgalvojumam, jo viņš nav tieši ieinteresēts šīs lietas iznākumā.

Lēmumā norādīts, ka policijas darbinieku primārais uzdevums ir konstatēt pārkāpumus, tādejādi novēršot ceļu satiksmes negadījumu iespējamību. Līdz ar to no CSN un LAPK tiesību normām secināms, ka persona sodāma par pieļauto pārkāpumu. Nav atstājams bez ievērības apstāklis, ka atļautā braukšanas ātruma pārsniegšana ir viens no biežākajiem, ceļu satiksmes negadījumu izraisīšanas iemesliem, kuru skaits pēdējā laikā manāmi pieaudzis. Ceļu satiksmes noteikumu neievērošana no vadītāja putas apdraud ne tikai viņa paša, bet arī citu ceļu satiksmes dalībnieku drošību.

Tādējādi izvērtējot pretrunīgās liecības VP RRP KPP augstāku ticamību piešķir policijas darbinieka sniegtajām un protokolā fiksētajām ziņām. Lai gan policijas darbinieka liecības nav pašas par sevi uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, VP RRP KPP ieskatā policijas darbinieka liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies tam pildot dienesta pienākumus, ir piešķirta augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieks sniedzis nepatiesas liecības, nepieciešams pārliecinošs pierādījums (skat. Administratīvās apgabaltiesas 2005.gada 3.decembra sprieduma lietā Nr.AA 13-05/5 17.1.punktu, 2005.gada 9.decembra sprieduma lietā Nr.666-05/5 15.1.punktu).

Lēmumā norādīts, ka konkrētajā gadījumā VP RRP KPP rīcībā nav neviena pierādījuma, kas norādītu, uz to, ka policijas darbinieks būtu neobjektīvs vai nekompetents P.K administratīvā pārkāpuma konstatēšanā. Arī P.K nav norādījis uz apstākļiem, kas varētu būt par pamatu policijas darbinieka apzinātā nepatiesā ziņu sniegšanā. VP RRP KPP nekonstatē arī policijas darbinieka iepriekšējo saistību ar P.K un līdz ar to vēlmi pieņemt viņam nelabvēlīgu lēmumu.

Līdz ar augstāk minēto, pierādījumu kopums apstiprina un piešķir ticamību administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētajām ziņām par pārkāpuma faktu un VP RRP KPP ieskatā šaubas par to nepastāv.

Saskaņā ar LAPK 243.¹ pantu par pierādīšanas līdzekļiem, ar kuriem var konstatēt faktus, uz kuru pamata institūcijas nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā, kalpo protokols par administratīvo pārkāpumu, personas paskaidrojumi, kuru sauc pie administratīvās atbildības, personu liecības, eksperta atzinums, kompetentās institūcijas atzinums, dokumenti, kas satur ziņas par faktiem rakstveidā vai citā formā, elektroniskie pierādījumi, procesuālās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem, lietiskie pierādījumi.

Tātad, par pierādījumiem šajā lietā var kalpot administratīvā pārkāpuma protokols PA 956341, tam pievienotais dienesta ziņojums, paskaidrojums un sūdzība.

Ar lietā esošajiem materiāliem konstatēts un pierādīts, ka P.K ir izdarījis CSN 4., 35.1., 110., 116. un 127.punktu prasību pārkāpumus, par ko atbildība paredzēta LAPK

149.⁴ panta 13.daļas 1.punktā, 149.⁴ panta pirmās daļas 1.punktā, LAPK 149.⁸ panta 13.daļā un 149.⁴ panta 14.daļā. VP RRP KPP ieskatā lietā pierādījumu kopums ir pietiekoši augsts, lai pieņemtu lēmumu ārpus saprātīgām šaubām.

LAPK 1.panta pirmā daļa nosaka, ka Administratīvo pārkāpumu likumdošanas uzdevums ir aizsargāt sabiedrisko iekārtu, nostiprinātu likumību, novērstu tiesību pārkāpumus, audzinātu pilsoņus likumu precīzas un stingras ievērošanas garā, ieaudzināt viņos cieņas pilnu attieksmi pret citu pilsoņu tiesībām, godu un pašcieņu, pret sadzīves noteikumiem, apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību sabiedrības priekšā.

LAPK 9.panta pirmā daļa nosaka, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

LAPK 35.panta otrā daļa paredz, ja persona ir izdarījusi vairākus administratīvos pārkāpumus, kas konstatēti vienlaicīgi, un tos izskata viena un tā pati institūcija (amatpersona), administratīvais sods tiek uzlikts tās sankcijas ietvaros, kura ir paredzēta par smagāko pārkāpumu.

Kā redzams no lietas materiāliem, P.K piemērots naudas sods 100 LVL apmērā.

LAPK 22.pants nosaka, ka administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

VP RRP KPP konstatē, ka amatpersona pieņemot lēmumu par P.K sodīšanu konstatējusi atbildību pastiprinošos apstākļus, kuri noteikti LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktā.

VP RRP KPP kopumā no lietas materiāliem secinājusi, ka P.K , agresīvi vadot transportlīdzekli, veicis vairākus CSN prasību pārkāpumus. VP RRP KPP ieskatā minētie pārkāpumi vērtējami kā rupji, nemot vērā konkrētā ceļa posma specifiku. Bez tam pārkāpumi izdarīti intensīvas satiksmes apstāklos, līdz ar minēto VP RRP KPP secinājusi, ka pārkāpuma, brīdī pret sevi un citiem satiksmes dalībniekiem P.K izturējies bezatbildīgi, rupji pārkāpjot CSN prasības, nerēķinoties ar sekām. Turklat VP RRP KPP konstatējusi, ka P.K gada laikā ir saukts pie administratīvās atbildības par līdzīgu pārkāpumu ceļu satiksmē, kas saskaņā ar LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktu ir atbildību pastiprinošs apstāklis. VP RRP KPP atzīst, ka piemērotais administratīvais sods 100 LVL apmērā ir pamatots un samērīgs ar sabiedrības interešu ieguvumu un atbilst soda piemērošanas mērķim.

Lietā nav neviens objektīva, pamatota un likumīga iemesla, lai P.K atceltu piemēroto sodu.

Nemot vērā iepriekš minēto, saskaņā ar LAPK 1. un 22.pantu, vadoties pēc LAPK 243.panta, 243.¹ panta 244.panta, 287.panta pirmās daļas 1.punkta, nolemts atstāt negrozītu 2013.gada 1.augustā VP RRP KPP SAPIB Administratīvās nodaļas galvenā inspektora K.Nazarova pieņemto lēmumu Nr.PA 956341.

2013.gada 17.septembrī tiesā saņemta P. K sūdzība par IeM VP RRP Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 28.augusta lēmumu Nr.2255, kurā norādīts, ka pārsūdzēto lēmumu uzskata par nepamatotu un atceļamu, jo lietā nav neviens pierādījuma viņa vainai (lietas 4.-11.lapa).

1. Personas apstrīdēts protokols nav pierādījums personas vainai.

Administratīvā pārkāpuma protokolam tā sastādīšanas brīdī pievienojis paskaidrojumus, kuros norādījis, ka protokolam nepiekrīt, jo braucis plūsmā ar atļauto braukšanas ātrumu. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 28.02.2007. spriedumā Nr.SKA-80/2007 norādījis sekojošo: „Administratīvā, apgabaltiesa ... bez vērtējuma atstāja administratīvā, pārkāpuma, protokolā. J.M. nepārprotami norādīto — „es automobili nevadīju.” “ Ir tikai viens veids, kā iztulkot vadītāja nepiekrišanu protokolam - vadītājs nav izdarījis pārkāpumu, bet policijai jāiesniedz objektīvi pierādījumi par pretejo.

Administratīvās rajona tiesas 24.05.2006. spriedumā lietā Nr.A42433505 (18.pkt. 2.rindkopa) pamatoti norādīts sekojošais: „Ja pieteicējs protokola un lēmuma sastādīšanas brīdī apstrīdēja, pārkāpuma, faktu, tad policijas darbiniekam bija nepieciešams iegūt citus pierādījumus par pārkāpumu – ar video vai foto iekārtām, liecinieku liecībām, u.tml. (atbilstoši LAPK 243.pantam.)” Diemžēl šajā lietā pierādījumu vietā protokolam pievienoti ziņojumi, kuros sniegtā ieinteresēto personu sagudrota nepatiesa informācija.

2. Policistu ziņojums nav pierādījums un tas neko nepierāda.

Pēc sūdzības iesniegšanas lietai pievienotais policista ziņojums nevar tikt vērtēts kā pierādījums personas vainai vairāku iemeslu dēļ. Pirmkārt, policistu ziņojums kā pierādījums nav minēts LAPK 243.pantā. Turklat ziņojums tradicionāli ir tikai policistu vēlmju izklāsts par to, kā viņi vēlējās, lai būtu patiesībā noticis. Tas, ka ziņojumi mēdz būt melīgi, ir vairākkārtīgi ar spēkā esošiem tiesas spriedumiem pierādīts fakts. Žurnāla Jurista vārds (Nr.45 (692)) 08.11.2011. numurā rakstā „Vainīguma prezumpcija braukšanas ātruma režīma ievērošanas lietās” norādīts uz daudzām lietām, kur tiesa konstatējusi melīgu ziņojumu sastādīšanas faktu.

Par policijas darbinieku teikto Administratīvās rajona tiesas 2012.gada 19.decembra sprieduma 12.punkta pēdējās 2 rindkopas lietā Nr.142263211 norādīts, ka policijas darbinieka ziņojumam nevar dot priekšoku, jo arī policijas darbinieks ir ieinteresēts sniegt paskaidrojumus sev par labu.

Satversmes tiesa 2002.gada 20.jūnija spriedumā lietā Nr.2001-17-0106 secinājumu daļas 2.punkta 2.rindkopā norāda: „Valsts pārvaldes iestādes vai augstākas amatpersonas, kas Latvijā saskaņā ar administratīvo procesu izskata personu sūdzības par uzlikto administratīvo sodu, nevar uzskatīt par objektīvām institūcijām vai amatpersonām Konvencijas 6.panta izpratnē, jo tās ir vairāk vai mazāk ieinteresētas attiecīgās lietas iznākumā.”

Otrkārt, tas, ka kaut ko apgalvo policists, nenozīmē, ka teiktais ir patiesība. Turklat nevienam pierādījumam nav iepriekš noteikta spēka (LAPK 243.panta astotās daļas pēdējais teikums). Administratīvās rajona tiesas 2011.gada 16.februāra spriedumā lietā Nr.142012209 (12.pkt. 3.rindkopa), konstatējot nepārprotamus policistu melus ātruma režīma ievērošanas lietā nosprieda: „... Nevienam pierādījumam nav iepriekš noteikta spēka un tas nesaista iestādi un tiesu. Tādējādi fakts, ka ziņas sniegusi valsts amatpersona, konkrētajā gadījuma Valsts policijas darbinieki, pats par sevi nenozīmē, ka šīs ziņas ir patiesas.“

3. Policija nepareizi interpretē Valsts pārvaldes iekārtas likumu.

Policija atsaucas uz Valsts pārvaldes iekārtas likuma (turpmāk - VPIL) 10.panta ceturto daļu, tādējādi lēmuma 6.1pp. sākumā secinot, ka nav pamata neticēt policista apgalvojumiem. Policija nez kāpēc VPIL 10.panta ceturto daļu uzdod par policista ticamības un objektivitātes prezumpciju. Patiesībā, pareizi iztulkojot šo normu, jāsecina, ka likums runā par sasniedzamo mērķi, par jābūtību, par to, ka amatpersona nedrīkst priekšplānā izvirzīt savas intereses.

4. “Iskra” radars nav piemērots ne ātruma mērīšanai, ne pārkāpuma pierādīšanai.

Šajā lietā pārkāpums esot fiksēts ar radaru Iskra. Taču lietā nav nekādu pierādījumu par to, ka bija fiksēts tāds ātrums, kad tas fiksēts un pats galvenais - kam tas fiksēts. Tas, ka radars

parāda kaut kādu ciparu, tas neko nepierāda. Par šo faktu Rīgas pilsētas Kurzemes priekšpilsētas tiesas 18.04.2001. spriedumā lietā Nr.C28374300 pamatoti norādīja: "... Tā kā uz radara bijis redzams tikai skaitlis "86" bez citām transportlīdzekļi identificējošām, pazīmēm, tiesa uzskata, ka nav pamata apgalvojumam, ka radara rādījums attiecas tieši uz G.C. automašīnas braukšanas ātrumu. Bez tam tiesas sēdē netika gūti pierādījumi tam, ka minētais radara rādītājs fiksēts tieši laikā, kad garām braukusi G.Č. automašīna." Arī viņa gadījumā lietā nav nekādu pierādījumu par mērījuma fiksēšanas laiku un t/l, uz kuru mērījums varētu attiekties (to var izdarīt izmantojot policistu rīcībā esošos videoradarus).

Sūdzībā norādīts, ka bez minētajām divām problēmām ar izmantoto rokas radaru ir kāda vēl nopietnāka problēma ar radaru Iskra mērījumu pareizību. Iskra ir doplera tipa radars, ar kuru drīkst strādāt tikai vietās, kur radara darbības lokā ir tikai viens transportlīdzeklis. Ar šiem radariem nedrīkst strādāt intensīvā daudzjoslu satiksmē kā tas tika darīts šajā konkrētajā gadījumā. Šis trūkums līdzīgi kā šajā gadījumā parasti tiek kompensēts ar administratīvā pārkāpuma protokolam pievienotu nepatiessu ziņojumu. Lielisks piemērs ir E.R. lieta, kur ziņojumā ierakstīts sekojošs teksts: „Dotais transportlīdzeklis bija vienīgais, ne pirms, ne pēc tā nebija citi transportlīdzekļi.” E.R. 2006.gada 29.jūlijā (sestdiena) brauca uz Jūrmalu plkst.18:33. Mēs pieprasījām VAS „Latvijas valsts ceļi” izdruku par transportlīdzekļu apjomu tajā vietā un laikā. Saskaņā ar VAS sniegto izdruku šajā laikā (18:00-19:00) Jūrmalas virzienā aizbrauca 4075 transportlīdzekļi - tas ir 67,9 transportlīdzekļi minūtē - 1,13 transportlīdzekļi sekundē. Izrādījās, ka Jūrmalas šoseju ceļā uz jauno izpildītāju koncertu „Jaunais vilnis” šķērsoja tūkstošiem transportlīdzekļu un radara darbības zonā visu laiku atradās vairāki simti transportlīdzekļu. Tiesa policijas lēmumu atcēla, savukārt policija šo spriedumu tālāk nepārsūdzēja (Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 6.marta spriedums lietā Nr.42528206).

Turpmāk par piemēru, ka ar Iskra radaru var uzrādīt jebkuru ātrumu jebkuram t/l pat tad, ja tas fiziski nav spējīgs tik ātri pabraukt. 2011.gada 8.jūlijā pasažieru autobusa vadītājam G.R. sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols par autobusa Setra vadīšanu ar ātrumu 117 km/h pie atļautā ātruma 90 km/h (radars Iskra-1). Vadītājs policistiem norādīja, ka ar šo autobusu tehniski nav iespējams braukt ātrāk par 100 km/h. Policisti nepiekāpās, pēc kā G.R. protokolā norādīja, ka tam nepiekīrt. Policisti protokolam sastādīšanas brīdī pievienoja tradicionālo ziņojumu (par to ir atzīme protokola kopijā, kura izsniegta pārkāpējam), kurā norādīts: „... lai nerastos šaubas ātrums tika atkārtoti pārmērīts, kurš uzrādīja tādu pašu braukšanas ātrumu 117 km stundā. ...” Interesanti, ka šis ziņojums ir datordrukā, kas automātiski nozīmē to, ka pārkāpuma vietā protokolam pievienotais ar roku rakstītais ziņojums tika iznīcināts, jo ceļu policijas t/l nav iespējas sagatavot un izdrukāt dokumentus.

Policijas lēmumu, ar kuru tika piemērots naudas sods LVL 30, G.R. pārsūdzēja. Sūdzībai tika pievienota tahogrāfa izdruka, ka autobuss šajā dienā nav pārsniedzis ātrumu 100 km/h. Pēc G.R. sūdzības lēmums tomēr atstāts spēkā, G.R. apsvērumus neņemot vērā. Lēmumā norādītas klasiskās un ar neko nepamatotās frāzes, ka gan G.R., gan autobusa īpašnieks tikai mēģina izvairīties no atbildības.

Pieteikumam tiesai pievienoti sekojoši dokumenti:

1) Strīdus autobuss Setra S417 GTHD no rūpničas nav spējīgs braukt ātrāk par 100 km/h, jo ražošanas procesā rūpničā autobusi tiek aprīkoti ar ātruma ierobežotāju, kurš tiek iestādīts uz maksimālo ātrumu 100 km/h. Attiecīgs apliecinājums no Setra autobusu ģenerālpārstāvniecības Baltijā valstīs tika iesniegts tiesai;

2) Latvijas Autotransporta līdzekļu sertifikācijas centra Sertifikāts Nr.61-159-08/10, kurā teikts sekojošais: „Ātruma ierobežotājierīces maksimālais ātruma regulējums (iestatījums) Vmax 100 km/h.“

3) autobusu pārvadājumu uzņēmuma GPS izdruka par 2011.gada 8.jūliju, kurā redzams, ka autobusa ātrums, braucot lejā pa kalnu vienmēr atduras pret 100-102 km/h un visā dienas garumā ātrums nekad nepārsniedza 102 km/h. Diemžēl digitālā tahogrāfa dati saglabājas tikai 24 stundas, tāpēc nav saglabāti, jo neviens autobusu parkā nevarēja iedomāties, ka šī lieta nonāks līdz tiesai.

4) Tahogrāfa izdruku par 2011.gada 8.jūliju, kurā redzams, ka autobusa ātrums šajā dienā nav bijis lielāks par 102 km/h;

5) autobusu saraksts. Minētais autobuss bija pasažieru reisa Daugavpils-Rīga autobuss, kurš, ja pārsniegtu ātrumu par 27 km/h, nespētu ievērot maršruta grafiku.

Tiesa apmierināja autobusa vadītāja pieteikumu un atcēla policijas lēmumu. Spriedumā norādīts (12.punkts): „Tiesa, izvērtējot lietas materiālos esošos pierādījumus, neguva pārliecību, ka G.R. būtu vadījis autobusu ... ar ātrumu 117 kilometri stundā” Turklat policija pat tiesā nespēja uzrādīt radara ikgadējās verifikācijas sertifikātu. No šīs lietas nepārprotami redzams, ka Iskra radars ir nederīgs mērišanas līdzeklis, jo ar to var piedēvēt nereālus ātrumus jebkuram, videoierakstu aizstājot ar nepatiesiem policistu ziņojumiem.

Vēl viens lielisks pierādījums par doplera tipa radaru problēmām ir videoieraksts pie 2013.gada 11.jūnija protokola Nr.PD973083. Šajā videoierakstā redzams, ka doplera tipa radars divām a/m Mitsubishi Pajero uzrāda braukšanas atrumus 112 un 148 km/h brīdī, kad ir acīmredzams, ka neviens no a/m nebrauc ātrāk par 10 km/h. No videoieraksta nepārprotami izriet tas pats, kas no iepriekš minētās Iskra lietas autobusa gadījumā - doplera tipa radari fiksē visādus ātrumus, kam nav nekāda sakara ar t/1 kustības ātrumu.

5. Ar lēmumu ir pārkāpta nevainīguma prezumpcija.

Satversmes 92.pants nosaka: “Ikiens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā. Ikiens uzskatāms par nevainīgu, iekams viņa vaina nav atzīta saskaņā ar likumu.” Senāta Administratīvo lietu departaments 03.03.2009. spriedumā lietā Nr.SKA-48/2009 nosprieda: „Atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 92.pantā nostiprinātajai nevainīguma prezumpcijai jāpierāda ir personas vaina pārkāpuma izdarīšanā, nevis nevainīgums. Protī, nevainīgums tiek presumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Ja persona tiek atzīta, par vainīgu pārkāpuma izdarīšanā, lai gan lietā nav pierādījumu, kas pierādītu tās vainu, tiek pārkāpta nevainīguma prezumcija.” P.K lietā policijas lēmumā nav norādīts neviens pierādījums, kas pierādītu viņa vainu izvirzītajā apsūdzībā.

Pat tad, ja būtu kaut kādas šaubas, saskaņā ar administratīva procesa principu in dubiopro civis (visas šaubas par vainu ir jāvērtē par labu indivīdam) (piemēram, Administratīvās apgabaltiesas 29.04.2009. spriedums Nr.P129022608, 10.punkts) pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu un šaubu gadījumā risinājumam jābūt par labu indivīdam. Arī policija savā darbā ir sākusi vadīties no šī administratīvā procesa pamatprincipa. Piemēram, 2011.gada 22.novembra Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes lēmums Nr.4461. Šajā lietā arī pastāvēja divi savstarpēji pretēji viedokļi par pārkāpuma esamību no policijas darbinieku un indivīda puses. Turklat, lai gan policijas a/m bija aprīkota ar videoieraksta iekārtu, tomēr kārtējo reizi videoieraksts tehnisku iemelsu dēļ nebija pieejams (kārtējais piemērs objektīvu pierādījumu aizstāšanai ar melīgiem ziņojumiem). Policijas galējā lēmumā norādīts (4.1pp. 8.rindkopa), ka policijas darbinieki nav ieguvuši objektīvus un no lietas dalībnieku subjektīvās attieksmes neatkarīgus pierādījumus.

Līdz ar to policija 4.1pp. 2.un 3.rindiņā no apakšas secina: „Administratīvās pārkāpumu lietās pierādīšanas standarts ir augsts, proti, personas vainai jābūt pierādītai ar pierādījumiem, kas nodrošina faktu konstatāciju „ārpus saprātīgām šaubām”. Konkrētajā lietā materiāli neatbilst šādam pierādījumu līmenim, jo lietā esošie pierādījumi ir pretrunīgi.”

Kādā citā lēnumā - 2012.gada 5.janvāra Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes lēmums Nr.62, norādīts sekojošais: „[...] Nemot vērā iepriekš norādīto un saskaņā ar principu, kas izriet no administratīvajām tiesībām un nosaka, ka ikvienas šaubas vērtējamas par labu indivīdam, uzskatām, ka M.E darbība CSN 114.punkta prasību pārkāpšanā nav objektīvi pierādīta.” (lēmuma 2.lpp.).

Nemot vērā iepriekš teikto, vadoties no LAPK 9., 288.p., 289.⁶ p. 1 .d, lūdz noteikt lietas izskatīšanu mutvārdu procesā, lai tiesas sēdē var nodemonstrēt un izanalizēt videoierakstus no vairākām lietām, kur skaidri redzamas problēmas ar radariem uz ceļiem, kur ir intensīva satiksme; atcelt LR IeM VP RRP Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 28.augusta lēmumu Nr.2255 un izbeigt administratīvo lietvedību.

Ar Siguldas tiesas 2013.gada 12.novembra spriedumu atstāts negrozīts IeM VP Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 28.augusta lēmums Nr.2255 un P K sūdzība noraidīta (lietas 47.-52.lapa).

Ar Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas 2014.gada 13.marta spriedumu atcelts Siguldas tiesas 2013.gada 12.novembra spriedums un administratīvā pārkāpuma lieta nosūtīta jaunai izskatīšanai (lietas 74.-78.lapa).

Tiesas sēdē P K aizstāvis Edgars Džeriņš sūdzību uzturēja saskaņā ar sūdzībā norādīto un 2014.gada 11.augusta tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem un tiesas sēdē iesniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem, papildus paskaidrojot, ka šodien iesniegtā vēstule attiecībā par video ierakstu ir meli. Zinām, ka policijas automašīna ir aprīkota ar video iekārtu un būtu tikai logiski, ja šodien mēs varētu paskatīties video ierakstu, lai konstatētu, kas tad notika tajā dienā, vai K brauca agresīvi, vai nē. Taču kaut kādu absurdu paskaidrojumu dēļ, kas ir safabricējums un neatbilst patiesībai, tiesai šī iespēja ir liegta.

Norādīja, ka Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumu Nr.5 „Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā” 12.nodaļas „Videosistēmas izmantošana ceļu satiksmes uzraudzībā” 103.punkts nosaka, ka videosistēmu ieslēdz, uzsākot dienesta pienākumu izpildi, un to aizliegts izslēgt visā patrulēšanas laikā līdz dienesta pienākumu izpildes beigām. Tas ir logiski, un šajā gadījumā, ja policijas darbinieki būtu izpildījuši šo noteikumu prasības, viss būtu skaidrs.

Šo Notikumu 105.punkts nosaka, ka videosistēmu, kura veic ierakstu ciparu formātā, ieraksta režīmā ieslēdz, ja norīkojums vizuāli konstatē pārkāpumu vai uzsākot sekošanu pārkāpēja transportlīdzeklim. Tātad, konstatējot pārkāpumu, nekavējoties bija jāieslēdz kamera un bija jābūt šim video ierakstam. Policija ir rupji pārkāpusi pierādījumu vākšanas noteikumus. Tam, kas rakstīts protokolā, nav nekādu pierādījumu.

Norādīja, ka policistu ziņojumi ir tikai policistu subjektīvais viedoklis. Policijai saskaņā ar LAPK 243.pantu ir jāpierāda personas vaina ar objektīviem pierādījumiem, un policijai bija nodrošināta šāda iespēja, bet policija pārkāpa noteikumus Nr.5 un šādus pierādījumus nav iesniegusi.

Uzskata, ka ir pierādīts K nevainīgums visās apsūdzībās, lieta ir izbeidzama.

Tiesas sēdē Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes pārstāve Svetlana Liepa sūdzību neatzina. Uzturēja 2014.gada 11.augusta tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, papildus norādot par radara Iskra lietošanas instrukcijā norādītajiem

iemesliem, kas var novest pie nepareiza mērītāja darba. Tie ir minēti 5.5. punktā, un neviens no šiem apstākļiem pārkāpuma fiksēšanas laikā nepastāvēja.

Instrukcijas 20.lappusē norādīts, ka šo radaru rokas kustības režīmā rekomendē lietot intensīvas transporta plūsmas apstākļos.

Attiecībā par protokolu norādīja, ka protokola kopijai ir informatīvs raksturs. Kopiju izsniedz vadītājam. Šajā lietā lēmums uz vietas netika pieņemts. Lēmums pieņemts iestādē.

Šis protokols apliecinā personas veiktos pārkāpumus. Ziņojums var tapt arī maiņas laikā, un var tikt pievienots lietas materiāliem vēlāk.

Atzina, ka tiesas rīcībā esošajā administratīvā pārkāpuma protokolā ir norādīts, ka protokolam pievienots ziņojums, bet P.K. izsniegtajā protokola eksemplārā vārds „ziņojums” nav pārkopējies, jo tie nav rakstīti vienlaicīgi. To var uzskatīt par procesuālu klūdu, bet šī klūda neapliecina, ka nav bijis notikums, un, ka konkrētā persona nav veikusi protokolā aprakstītās darbības.

Augstākā tiesa vairākos savos spriedumos minējusi to, ka protokols ir galvenais pierādījums lietā, un protokolā aprakstītā pārkāpuma būtība ir apsūdzības pamats. Protokols ir galvenais pierādījums, kur aprakstītas darbības, kas pierāda personas vainu bez papildus pierādījumiem.

Atzina, ka, uzsākot pakaļdzīšanos, videoiekārtai bija jāfiksē notiekošais, bet tas netika darīts, jo nostrādāja cilvēciskais faktors, videoiekārtā netika ieslēgta. Radaram Iskra ir vairāki režīmi. Ir stacionārais režīms nekustīgā stāvoklī, ir rokas režīms, kuru tieši rekomendē izmantot intensīvā satiksmē. Konkrētajā gadījumā tika izmantots režīms Rokas-Kustībā, un to var lietot, kur ir trīs joslu satiksme.

Norādīja, ka pie apstākļiem, ka bija intensīva satiksme un K. brauca pa trešo joslu, viņa automašīnas ātrumu varēja fiksēt, jo vadītāji nebrauc viens pie otra, starp mašīnām ir atstatījumi. Pastāvēja kāds brīdis, kad inspektors varēja uz K. automašīnu mērķtiecīgi pavērst mērītāji un fiksēt ātrumu konkrētajai automašīnai, kura brauca pa trešo joslu.

Video kameras ieslēgt patraucēja cilvēciskais faktors, vienkārši aizmirsa to ieslēgt, jo bija jāvēro ceļš, konkrētais transportlīdzeklis.

MOTĪVU DAĻA

Noklausījusies sūdzības iesniedzēja P. K. aizstāvja Edgara Džeriņa un Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes pārstāves Svetlanas Liepas sniegtos paskaidrojumus, pārbaudījusi administratīvās lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā lēmuma pamatojumu, sūdzībā minētos argumentus, tiesa uzskata, ka sūdzība ir pamatota un Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 28.augusta lēmums Nr.2255 Par apstrīdēto lēmumu lietā Nr.PA9563 ir atceļams.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk arī - LAPK) 243.panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Minētā panta ceturtā daļa nosaka, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildu procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas

ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

Savukārt saskaņā ar LAPK 243.¹ pantu pierādīšanas līdzekļi ir: pie administratīvās atbildības sauktās personas paskaidrojumi, personu liecības, eksperta atzinums, kompetentās institūcijas atzinums, dokumenti, kas satur ziņas par faktiem, rakstveidā vai citā formā, elektroniskie pierādījumi, procesuālajās darbībās rakstveidā vai citā veidā nostiprinātās ziņas par faktiem; lietiskie pierādījumi.

No lietas materiāliem un pārsūdzētā lēmuma izriet, ka administratīvais pārkāpums konstatēts ar 2013.gada 30.jūnija administratīvā pārkāpuma protokolu PA956341 (lietas 14.lapa) un Ceļu policijas bataljona 10.rotas jaunākā inspektora Jāņa Zemeskalns ziņojumu (lietas 15.lapa).

2013.gada 30.jūnija administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka 2013.gada 30.jūnijā plkst.13:42 vadītājs P K vadīja BMW X6 pa autoceļu A10 no K.Ulmaņa gatves puses virzienā uz Jūrmalu ar ātrumu 147 km/h ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā (100 km/h), vairākkārtēji mainot braukšanas joslas, radot traucējumus citiem transportlīdzekļiem, kā arī vadītājs nevarēja uzrādīt vadītāja apliecību (lietas 14.lapa).

No lietas materiāliem pievienotā Ceļu policijas bataljona 10.rotas jaunākā inspektora Jāņa Zemeskalns Ceļu policijas bataljona komandierim majoram K.Spalvēnam adresētā ziņojuma, kas datēts ar 2013.gada 30.jūniju (lietas 15.lapa) izriet, ka 30.06.2013. strādāja maršrutā, ar jaunāko inspektoru K.Bulu ar dienesta automašīnu Renault JA 483, kad pa autoceļu A10 no K.Ulmaņa gatves puses virzienā uz Jūrmalu lielā ātrumā traucās automašīna BMW X6 ar reģ.Nr. , veicot radara mērījumu, radars uzrādīja 147 km/h, tika veikts kontrolmērījums, 147 km/h, BMW X6 vadītājs vairākkārt mainīja braukšanas joslas, izraisot avārijas situācijas. BMW automašīna tika panākta tikai Jūrmalā pie tilta „Lielupe” . Minēto transportlīdzekli vadīja P.K , kurš par noteiktā ātruma pārsniegšanu un joslu maiņu, atbildē tikai smējās, jo vadītāja apliecības viņam neesot. Vadītājam tika uzrādīts minētais ātrums un laiks, bet sakarā ar to, ka vadītājs traucēja darbu un protokola rakstīšanu, protokolā PA 956341 netika ierakstīts Iskra Nr.(13257), bet savā paskaidrojumā vadītājs raksta, ka ātrums un laiks ir uzrādīts.

Lietas materiāliem pievienotajā P K paskaidrojumā, kas datēts ar 2013.gada 30.jūniju, plkst.13:54, norādīts, ka brauca ar ģimeni uz Jūrmalu ar atļauto braukšanas ātrumu plūsmā. Ar auto BMW, valsts reģ.Nr. , pārbraucot Lielupes tiltu, no aizmugures piebrauca policijas auto ar ieslēgtām bākugunīm. Inspektors, nestādoties priekšā, pieprasīja tiesības un tehn. reģ. apliecību. Pēc tam pieprasīja sekot uz policijas mašīnu. Tur parādīts ātrums un Iskra radars. Tā kā nav ne video, ne laiks, kas apliecinā ātrumu, uz Jūrmalas šosejas ir divas joslas katrā virzienā un satiksme šajā vietā ir intensīva, nepiekrit un nerēdz nevienu faktu, ka būtu pārkāpējs (lietas 16.lapa).

Lietā nepastāv strīds par to, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītā laikā un vietā P K vadīja protokolā norādīto transportlīdzekli pa autoceļu A10 Jūrmalas virzienā intensīvas satiksmes apstākļos.

Lietā pastāv strīds par to, vai P K brauca ar protokolā norādīto ātrumu 147 km/h ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā pie atļautā ātruma 100 km/h, vairākkārtīgi mainot braukšanas joslas, radot traucējumu citiem transportlīdzekļiem.

Kā redzams no administratīvā pārkāpuma protokola, tad jau pārkāpuma konstatēšanas laikā P.K ir izteicis iebildumus, izdarot ierakstu administratīvā pārkāpuma protokolā: „Protokolam nepiekritu. Pievienoju paskaidrojumu”(lietas 14.lapa).

No tiesā iesniegtās sūdzības un P.K aizstāvja tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka lietā nav neviens pierādījuma P K vainai.

Savukārt no Iestādes pārstāves tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka P.K vainu pierāda administratīvā pārkāpuma protokols, un citi pierādījumi nav nepieciešami, kam tiesa nepiekrit.

Tiesa atzīst, ka sūdzības iesniedzēja aizstāvis pamatoti norādījis, ka policijai ir jāpierāda P K vaina.

No nevainīguma prezumpcijas principa izriet, ka personai administratīvā pārkāpuma lietā nav jāpierāda savs nevainīgums, bet iestādei ir jāpierāda, ka persona ir vainīga pārkāpuma izdarīšanā, par kuru iestāde ir saukusi personu pie atbildības. Saskaņā ar LAPK 243.panta otro daļu iestādē pierādīšanas pienākums administratīvā pārkāpuma lietā ir institūcijai (amatpersonai), kura sauc personu pie administratīvās atbildības, bet tiesā-iestādei.

Kā norādījis Senāta Administratīvo lietu departaments 2006.gada 12.janvāra spriedumā lietā Nr.SKA-51, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, tajā tiek norādīti tikai amatpersonas secinājumi, nevis pārbaudīti un vērtēti pārkāpuma izdarīšanas apstākļi.

Tiesa atzīst, ka tā kā sūdzības iesniedzējs protokola sastādīšanas brīdī apstrīdēja pārkāpuma faktu, tad atbilstoši LAPK 243.pantam policijas darbiniekam bija nepieciešams iegūt citus pierādījumus par pārkāpumu – ar video vai foto iekārtām, liecinieku liecībām, u.tml., uz ko norādījusi arī Administratīvā rajona tiesa 2006.gada 24.maija spriedumā lietā A42433505 (A2276-06/2).

Tādejādi administratīvā pārkāpuma protokolā norādītais policijas darbinieka secinājums, ka sūdzības iesniedzējs pārkāpa atļauto braukšanas ātrumu, t.i., brauca ar 147 km/h, vairākkārtēji mainot braukšanas joslas un radot traucējumus citiem transportlīdzekļiem, jāapstiprina ar pierādījumiem par pārkāpuma izdarīšanas apstākļiem.

No pārsūdzētā lēmuma un iestādes pārstāves tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka pierādījums protokolā norādītajam ir policijas darbinieka Jāņa Zemeskalns dienesta ziņojums (lietas 15.lapa).

Savukārt no tiesā iesniegtās sūdzības un sūdzības iesniedzēja aizstāvja tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka policijas darbinieka ziņojums nav pietiekams pierādījums personas vainai.

No lietas materiālos esošā administratīvā pārkāpuma protokola redzams, ka protokolā izdarīts ieraksts: „Protokolam pievienots viens paskaidrojums, ziņojums.”(lietas 14.lapa). Visuāli, novērtējot protokolā izdarīto ierakstu, redzams, ka vārds „ziņojums” izdarīts citā rokrakstā.

Kā redzams no sūdzības iesniedzēja aizstāvja tiesas sēdē uzrādītā P K izsniegtā protokola otrā eksemplāra, tajā ir sekojošs ieraksts: „Protokolam pievienots viens paskaidrojums.”

Tiesa konstatē, ka P K izsniegtajā protokola eksemplārā iztrūkst vārds „Ziņojums”.

Tādejādi, tiesai ir pamats secinājumam, ka protokola sastādīšanas brīdī policijas darbinieka ziņojums protokolam netika pievienots, un tas sastādīts pēc protokola sastādīšanas, uz ko norādījis arī P.K aizstāvis.

To, ka ziņojums tapis pēc tam, kad K jau bija izsniepts viņa protokola eksemplārs, tiesas sēdē atzina arī Iestādes pārstāve.

Līdz ar ko tiesa atzīst, ka, administratīvā pārkāpuma protokolā izdarot papildinājumu pēc tā sastādīšanas, ir pārkāpti Ministru kabineta 2010.gada 28.septembra noteikumu Nr.916 „Dokumentu izstrādāšanas un noformēšanas kārtība” 7.punkta noteikumi, kas nosaka, ka dokumentā nedrīkst būt dzēsumi, aizkrāsojumi, neatrunāti labojumi, svītrojumi vai papildinājumi, uz ko savā rakstveida paskaidrojumā norādījis arī P.K aizstāvis.

Kā atzinis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments, no LAPK ietvertajām tiesību normām, kas reglamentē administratīvā pārkāpuma protokolu, protokola nozīme cita starpā ir nodrošināt personai, kuras darbībām protokols sastādīts, iespēju pienācīgi īstenot procesuālās garantijas savai aizstāvībai sakarā ar protokolā norādīto pārkāpumu (piemēram, sagatavot savus argumentus, iesniegt pierādījumus) (sk.Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 25.aprīļa sprieduma Nr.157/2007 9.punktu).

Tiesa atzīst, ka administratīvā pārkāpuma protokola viena eksemplāra labošana, pierakstot datus par pievienotajiem pierādījumiem, atzīstams par būtisku procesuālu pārkāpumu, kas var ietekmēt administratīvā pārkāpuma lietas rezultātu, nevis par procesuālu kļūdu, kā to tiesas sēdē apgalvoja Iestādes pārstāvē.

Tā kā administratīvā pārkāpuma protokolā ieraksts par ziņojuma pievienošanu izdarīts pēc protokola sastādīšanas, tiesa uzskata, ka nevar izslēgt P.K šaubas, ka policijas darbinieka ziņojums tapis tikai pēc viņa sūdzības iesniegšanas.

Saskaņā ar LAPK 243.panta trīspadsmito daļu ziņas par faktiem, kuras iegūtas, pieļaujot citus procesuālos pārkāpumus, uzskatāmas par ierobežoti pieļaujamām un var tikt izmantotas pierādīšanā tikai tādā gadījumā, ja pieļautie procesuālie pārkāpumi ir nebūtiski vai var tikt novērsti, tie nevarēja ietekmēt iegūto ziņu patiesumu vai ja to ticamība apstiprina pārējās administratīvā pārkāpuma lietvedībā iegūtās ziņas.

No lietas materiāliem izriet, ka P.K izdarītais administratīvais pārkāpums fiksēts ar radaru Iskra.

No administratīvā pārkāpuma protokola redzams, ka vadītājs P K vadīja transportlīdzekli BMW X6 ar ātrumu 147 km/h ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā (100 km/h).

Policijas darbinieks Jānis Zemeskalns ziņojumā norādījis, ka, veicot radara mēriju, radars uzrādīja 147 km/h, tika veikts kontrolmērijums, 147 km/h. Vadītājam tika uzrādīts minētais ātrums un laiks, bet sakarā ar to, ka vadītājs traucēja darbu un protokola rakstīšanu, protokolā PA 956341 netika ierakstīts ISKRA (Nr.13257).

Savukārt P.K noliedz, ka būtu pārkāpis ar ierobežojumu noteikto ātrumu, paskaidrojumā norādot, ka tā kā nav ne video, ne laiks, kas apliecinātu viņa ātrumu, uz Jūrmalas šosejas ir divas joslas katrā virzienā un satiksme šajā vietā ir intensīva, nepiekrit un nerēdz nevienu faktu, ka būtu pārkāpējs.

No Iestādes pārstāvēs tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka pēc tam, kad P.K tika apturēts, viņam uzrādīts radara mērijums, kura ekrānā parādās divi cipari viens – ātruma mērijums sarkaniem cipariem, bet pārslēdzot funkciju- sekundes no mērišanas brīža līdz uzrādīšanas brīdim. Laiku radars neuzrāda.

Tādejādi secināms, ka radars neuzrāda datus ne par transportlīdzekli, kam ātrums konstatēts, ne laiku, kad pārkāpums fiksēts.

Lietas materiāliem pievienota SIA „Latvijas Nacionālais metroloģijas centrs” atkārtotās verificēšanas sertifikāta Nr.E0575V12 kopija, no kurās redzams, ka radars autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei ISKRA-1, Nr.13257 D verificēts 2012.gada

1.oktobrī, sertifikāta izsniegšanas datums- 2012.gada 1.oktobris, sertifikāts derīgs līdz 2013.gada 30.septembrim (lietas 80.lapa).

Tādejādi ar verificēšanas sertifikātu Nr.E0575V12 radars ISKRA-1 ar Nr.13257D atzīts par derīgu transportlīdzekļu ātruma kontrolei.

No lietas materiāliem pievienotās transporta līdzekļu kustības ātruma mērītāja „ISKRA – 1D” lietošanas instrukcijas 3.1.punkta galvenie tehniskie parametri 1.6. un 1.7.apakšpunkta redzams, ka ātruma fiksēšanas režīms ir stacionārā un kustības režīmā un ātruma fiksēšanas attālums ir 700-800 metri. Savukārt 1.9.punktā norādīts, ka atmiņas apjoms – atmiņā saglabājās divu mērķu mērījumi (instrukcijas 4.lapa).

No Iestādes pārstāves tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka P.K braucis pa trešo joslu, vairākkārtēji mainot joslu, bet policijas darbinieki atradušies ceļa malā. Iestādes pārstāvē nevarēja paskaidrot, vai pārkāpuma fiksēšanas brīdī ceļu policijas darbinieki atradušies automašīnā, vai pie tās.

Tiesa uzskata, ka intensīvas satiksmes apstākļos, par ko lietā nepastāv strīds, pie tam pie apstākļiem, ka ceļu policijas darbinieki atradās ceļa malā, bet P.K vadītais transportlīdzeklis trešajā joslā, izmantojot radaru ISKRA-1, pastāv kā teorētiska, tā arī praktiska iespēja kļūdīties, ja radara uztveršanas zonā ir vairāki transportlīdzekļi ar dažādām kustīgām virsmām, kā tas bija konkrētajā gadījumā, kad P.K vadītais transportlīdzeklis atradās starp kustībā atrodošām automašīnām.

Līdzīgu secinājumu izdarījusi Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģija 2013.gada 27.decembra spriedumā lietā Nr.112025613, uz ko rakstveida paskaidrojumos atsaucies P.K aizstāvis E.Džeriņš.

Turklāt, kā tiesas sēdē atzina Iestādes pārstāve, tad caur citu priekšmetu braukšanas ātrumu nomērīt nevar (lietas 90.lapa).

Konkrētajā gadījumā citu pierādījumu, kā administratīvā pārkāpuma protokols un policijas darbinieka ziņojums ar apgalvojumu, ka P.K transportlīdzekli vadīja ar ātrumu 147 km/h, administratīvā pārkāpuma lietā nav.

Tajā pat laikā tiesas sēdē tika nodibināts, ka ceļu policijas darbinieku dienesta transportlīdzeklis bija aprīkots ar video novērošanas sistēmu.

No tiesas sēdē tiesai iesniegtās Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes 2014.gada 18.augusta atbildes Nr.20/10/5/8-44041 Par iesnieguma izskatīšanu izriet, ka CPB 10.rotas jaunākais inspektors J.Zemeskalns 30.06.2013.veica patrulēšanu ar dienesta automašīnu Renault vn HZ 9661, kura ir aprīkota ar ātruma mērīšanas iekārtu un videoiekārtu. 30.06.2013.video iekārtā netika izmantota, jo ātruma kontrole tika veikta ar rokas ātruma mērīcī „Iskra 1”ielas garenprofila un ceļa zīmju izvietojuma dēļ.

Tāpat tiesai tika iesniegts arī Ceļu policijas bataljona 10.rotas jaunākā inspektora Jāņa Zemeskalns ziņojums, datēts ar 2014.gada 16.augustu, kurā norādīts, ka transportlīdzeklis Renault, HZ 9661 ir aprīkots ar video novērošanas iekārtu, bet veicot ātruma kontroli, video iespējas nav, jo minētais posms ātruma fiksēšanai ir īsiņš (šaurs). Administratīvā pārkāpuma protokols tika sastādīts uz inspektorū acu priekšā notiekošā un rokas radara ISKRA rādījuma pamata.

Kā izriet no ceļu policijas darbinieka Jāņa Zemeskalns ziņojuma, kas datēts ar 2014.gada 30.jūniju, tad pēc pārkāpuma fiksēšanas ar dienesta transportlīdzekli sekojuši BMW X6 automašīnai, kas panākta tikai Jūrmalā pie Lielupes tilta (lietas 15.lapa).

Tiesas sēdē P.K aizstāvis norādīja, ka Valsts policijas 2010.gada 22.februāra noteikumu Nr.5 „Dienesta pienākumu izpildes organizācija un kontrole sabiedriskās kārtības

nodrošināšanas un satiksmes uzraudzības jomā” 12.nodaļas „Videosistēmas izmantošana ceļu satiksmes uzraudzībā” 103.punkts nosaka, ka video sistēmu ieslēdz, uzsākot dienesta pienākumu izpildi, un to aizliegts izslēgt visā patrulēšanas laikā līdz dienesta pienākumu izpildes beigām. Savukārt šo Noteikumu 105.punkts nosaka, ka videosistēmu, kura veic ierakstu cipara formātā, ieraksta režīmā ieslēdz, ja norīkojums vizuāli konstatē pārkāpumu vai uzsākot sekošanu pārkāpēja transportlīdzeklim.

Tiesas sēdē Iestādes pārstāvē ne tikai neapstrīdēja šādu Noteikumu esamību, bet atzina, ka video kameras ieslēgt patraucējis cilvēciskais faktors, policijas darbinieki vienkārši to aizmirsuši ieslēgt, jo bija jāvēro ceļš un konkrētais transportlīdzeklis.

Tiesai nav saprotama policijas darbinieku rīcība neizdarīt videoierakstu, pildot dienesta pienākumus, un arī pēc tam, kad viņi uzsāka transportlīdzekļa BMW X6 izsekošanu, lai fiksētu pārkāpuma izdarīšanas turpinājumu, precīzi un neklūdīgi fiksētu pārkāpumu, ļautu identificēt pārkāpumu un pārkāpēja personību.

Policijas darbinieka J.Zemeskalns 2014.gada 16.augusta ziņojumā norādītais, ka, veicot ātruma kontroli, video iespējas nav, jo minētais posms ātruma fiksēšanai ir īsiņš (šaurs), nav arguments, lai policijas darbinieks neievērotu, nepildītu un ignorētu policijas darbinieku reglamentējošo normatīvo aktu prasības.

Tā kā konkrētajā gadījumā policijas darbinieku transportlīdzeklis bija aprīkots ar video novērošanas sistēmu, tiesa atzīst, ka ceļu policijas darbinieki nav ievērojuši policijas darbinieku reglamentējošo normatīvo aktu prasības, pretēji pārsūdzētajā lēnumā norādītajam, ka policijas darbinieku darbu reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumi netika konstatēti (sūdzības 4.lapa, lietas 30.lapa).

LAPK 7.panta pirmajā daļā noteikts, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktajā kārtībā.

LAPK 9.panta pirmajā daļā noteikts, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts un sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Tādejādi, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības, iestādei ir pienākums iegūt un LAPK noteiktajā kārtībā nostiprināt pierādījumus, kas apliecinā personas prettiesisku darbību (bezdarbību), personas vainu. Pierādījumi ir pietiekami, ja tie izslēdz objektīvas šaubas par šādas prettiesiskas vainojamas darbības (bezdarbības) izdarīšanu. Iestādei jāiegūst pierādījumi un jānostiprina tādā veidā, kas skaidri un nepārprotami uzrāda personas darbību (bezdarbību), kas veido notikumu (pārkāpuma objektīvo pusī).

Novērtējot administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus kopumā un savstarpējā attiecīnāmībā, tiesa secina, ka, konstatējot P.K. izdarīto administratīvo pārkāpumu, policijas darbinieki ir pieļāvuši neprecizitātes un procesuālus pārkāpumus, kas tiesai liez iespēju nonākt pie pārliecības, ka P.K. ir tas transportlīdzekļa vadītājs, kurš 2013.gada 30.jūnijā plkst.13:42, vadot transportlīdzekli BMW X6 ar valsts reģistrācijas Nr. pa autoceļu A 10 no K.Ulmaņa gatves puses virzienā uz Jūrmalu, vadīja transportlīdzekli ar braukšanas ātrumu 147 km/h, pie atļautā braukšanas ātruma 100 km/h, vairākkārtīgi mainot braukšanas joslas, radot traucējumu citiem transportlīdzekļiem. Nav novēršamas šaubas, ka konkrētos apstākļos ar mērītīci – radaru ISKRA-1 fiksētais ātrums attiecas uz P.K vadīto transportlīdzekli.

Lai arī dzīvē gūtie novērojumi liecina, ka BMW markas transportlīdzekļu vadītāji ir tā transportlīdzekļu vadītāju kategorija, kura visbiežāk atļaujas pārsniegt atļauto braukšanas ātrumu, tomēr, lai vadītāju sauktu pie likumā noteiktās atbildības, ir nepieciešami neapstrīdami pierādījumi, kas izslēdz saprātīgas šaubas par personas vainu konkrētā pārkāpuma izdarīšanā.

Saskaņā ar Satversmes 92.pantā nostiprināto nevainīguma prezumpciju, proti, ka ikviens uzskatāms par nevainīgu, iekams viņa vaina nav atzīta saskaņā ar likumu, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības, ir jābūt neapšaubāmiem un nepārprotamiem pierādījumiem, kas pierāda pārkāpuma faktu un personas vainu pārkāpuma izdarīšanā. No minētajām Satversmē nostiprinātajām pamattiesībām izriet nevainīguma prezumpcija, proti, nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo.

Izvērtējusi administratīvās lietas materiālus kopumā un savstarpējā sakarībā, tiesa visas šaubas un pretrunas interpretē par labu P.K., līdz ar ko atzīst, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes 2013.gada 28.augusta lēmums Nr.2255 Par apstrīdēto lēmumu lietā Nr.PA 956341 ir atceļams un administratīvā pārkāpuma lieta ir izbeidzama.

Pamatojoties uz LAPK 289.¹² panta otrās daļas 2.punktu, 289.¹³ panta otro, sesto daļu, 289.¹⁸ panta pirmo daļu, tiesa

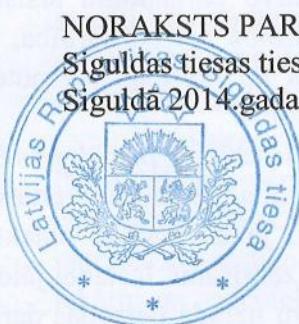
n o s p r i e d a

Atceļt Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2013.gada 28.augusta lēmumu Nr.2255 Par apstrīdēto lēmumu lietā Nr.PA 956341.

Izbeigt administratīvā pārkāpuma lietu Nr.PA 956341, kas ierosināta pret P.K., personas kods .

Spriedumu var pārsūdzēt Rīgas apgabaltiesā 10 darba dienu laikā no sprieduma sastādīšanas un pieejamības dienas, 2014.gada 10.novembra, apelācijas sūdzību iesniedzot Siguldas tiesā.

Tiesnese (personiskais paraksts) I.Riekstiņa

NORAKSTS PAREIZS
Siguldas tiesas tiesnese
Siguldā 2014.gada 10.novembrī

I.Riekstiņa